GHID DE STUDIU

LUPTA SPIRITUALĂ

Cum să te împotrivești ispitei și să câștigi bătălia lăuntrică

SEAN DEMARS

Lupta spirituală

SEAN DEMARS

LUPTA SPIRITUALĂ

Cum să te împotrivești ispitei și să câștigi bătălia lăuntrică

MAGNA GRATIA
DASCĂLU, 2026

LUPTA SPIRITUALĂ. CUM SĂ TE ÎMPOTRIVEȘTI ISPITEI ȘI SĂ CÂȘTIGI BĂTĂLIA LĂUNTRICĂ

Sean DeMars

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Spiritual Warfare: Resisting Temptation and Winning the Battle Within* de Sean DeMars, The Mentoring Project, 2026. Tradus și publicat cu permisiunea The Mentoring Project – https://thementoringproject.com/

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-381-2 (pdf); 978-630-351-382-9 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).
Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Introducere 7

Partea întâi. Ispita 15

Partea a doua. Izbăvirea 29

Partea a treia. Identitatea 39

Partea a patra. Planificarea 51

Partea a cincea. Biserica 63

Partea a șasea. Vederea 69

Partea a șaptea. Dumnezeu 79

Încheiere 89

Despre MAGNA GRATIA

INTRODUCERE

Fiecare creștin cunoaște lupta cu ispita. Unii intră șchiopătând în biserică duminica, având răni proaspete din chiar noaptea precedentă. Alții stau zâmbind în exterior, dar se simt zdrobiți pe dinăuntru, convinși că nu vor fi niciodată liberi. Alții au ajuns atât de amorțiți, încât abia de mai observă ispita, căci pur și simplu ei cedează în fața ei. Apoi sunt cei care simt că se descurcă bine, că stau tari. Slavă lui Dumnezeu pentru asta! Dar chiar și când stai tare, Scriptura te avertizează în felul următor: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă" (1

Cor. 10:12). Nimeni nu încheie lupta cu păcatul înainte de a ajunge în Cer.

Isus ne-a învățat să ne rugăm în felul acesta: „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău" (Matei 6:13). Această rugăciune nu este ca o dorință fără temei, ci ca o declarație de război. Tema acestui ghid practic este aceea de a învăța să luptăm, dar nu cu pumnii încleștați sau prin puterea voinței omenești, ci cu armele pe care Dumnezeu ni le-a dat: Cuvântul Lui, Duhul Lui, poporul Lui și, mai presus de toate, Fiul Lui.

Acesta este limbajul *războiului spiritual:* o luptă reală, continuă, în care creștinul învață nu doar să se împotrivească, ci și să rămână neclintit în Hristos.

Vom începe călătoria noastră privind cu sinceritate la *slăbiciunile* noastre în ce

privește păcatul. Asemenea lui Petru în curtea marelui preot, noi ne supraestimăm deseori puterea și subestimăm ispita. Faptul că ne vedem așa cum suntem (fragili și predispuși să cădem) ne smerește și ne îndeamnă să strigăm către Dumnezeu după ajutor înainte ca ispita să aibă ocazia să ne doboare.

Apoi ne vom gândi la *eliberare*. Satana nu este doar un personaj fictiv din cărțile de povești. Nu, ci el este „ispititorul" (1 Tes. 3:5), iar Scriptura ne învață că nu ne putem salva singuri din capcanele lui. Acesta este motivul pentru care Isus nu ne spune să ne rugăm să ni se dea mai multă putere a voinței, ci să fim izbăviți. Biruința noastră nu vine din faptul că suntem eroii propriei povești, ci de la Hristos, Izbăvitorul, care ne salvează

când noi suntem lipsiți de putere.

Chiar Isus însuși ne-a arătat cum să înfruntăm ispita în lupta Sa din pustie (Matei 4:1-11), amintindu-ne că *ispitirea Sa* este modelul nostru pentru *lupta împotriva ispitelor* de astăzi.

După eliberare sau izbăvire, vom discuta despre *identitate*. Întrebarea „Cine ești?" contează mai mult decât ți-ai putea imagina. Romani 6 ne învață că abilitatea ta de a lupta împotriva păcatului crește sau scade în funcție de cât de clar îți înțelegi identitatea în Hristos. Faptul că știi că ești mort față de păcat și viu față de Dumnezeu schimbă felul în care înfrunți ispita zi după zi.

În capitolul următor, vom analiza *planificarea*. Pavel ne îndeamnă să „nu purtăm grijă de firea pământească" (Rom.

13:14). Cuvântul „grijă” înseamnă aici ceva asemănător cu prevederea. Așa cum putem face planuri pentru a fi sfinți (prin rugăciune, Scriptură, părtășie și dare de socoteală reciprocă), putem, tragic o spun, să facem și planuri pentru păcat. Aici ne vom gândi cum să înfometăm firea pământească, tăindu-i liniile de aprovizionare, și cum să hrănim Duhul, îmbrăcându-ne zilnic cu Hristos.

Apoi ne vom gândi la *biserică*. Păcatul prosperă în taină, dar moare în lumina părtășiei. Iată de ce avem nevoie de o congregație credincioasă pentru a lupta împotriva păcatului și a ispitei. Dumnezeu nu a vrut niciodată să luptăm singuri. Trupul lui Hristos ne îndeamnă, ne scapă și ne poartă atunci când suntem slabi. A te izola de poporul lui Dumnezeu înseamnă să pășești de

bunăvoie pe câmpul de luptă fără armură pe tine.

Atunci când vedem viața creștină ca război spiritual, acest lucru ne ajută să înțelegem de ce comunitatea contează: niciun soldat nu supraviețuiește mult timp în izolare.

Următoarea parte va trata chestiunile legate de *vedere*. Aici ni se va reaminti că noi nu omorâm dorințele păcătoase prin simpla putere a voinței. Dimpotrivă, trebuie să le înlocuim cu dorințe mai profunde. Puterea expulsivă a unei noi dorințe înseamnă că lupți împotriva poftei și a altor ispite privind dincolo de ele, văzând adevăratul lor cost și savurând bucuria mai mare pe care o găsești în Hristos. Aceasta este calea celor cu inima curată, care „Îl vor vedea pe Dumnezeu”

(Matei 5:8).

În final, vom ajunge la *Dumnezeu* însuși, Cel pe care am fost creați să-L vedem. Sfințenia nu ține doar de reguli, ci și de apetit. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!" (Matei 5:6). Ceea ce ne dorim cel mai mult nu este doar eliberarea de păcat, ci vederea lui Dumnezeu față în față. Iar această foame ne alimentează umblarea după sfințenie până în ziua în care El ne va duce acasă.

Mă rog ca, pe măsură ce parcurgi aceste lecții, să înveți nu doar cum să înfrunți ispita și să i te împotrivești, ci și să înțelegi că *lupta împotriva ispitelor* ține, în cele din urmă, de a-L iubi mai mult pe Hristos. Hristos a câștigat deja războiul, iar noi învățăm acum împreună cum să

trăim ca niște soldați care sunt liberi.

PARTEA ÎNTÂI.
ISPITA

Cum te vezi pe tine însuți? Virtuos, disciplinat, plin de roadele Duhului? Dacă da, laudă-L pe Dumnezeu! Dar este corectă această imagine?

Dar cum te vezi pe tine însuți în viitor? Cum te vezi luptând împotriva păcatului atunci când îl vei întâlni în zilele care vor veni? Cei mai mulți dintre noi avem tendința să avem o părere foarte bună despre noi înșine în viitor. Noi anticipăm că noua dietă nu va fi deloc o problemă, că

ne vom ține de buget și că rutina de exerciții fizice va fi ușor de urmat. Ne imaginăm că noi, cei din viitor, vom fi mai curajoși, mai stăpâni pe noi înșine și mai cumpătați decât suntem în realitate.

Când avem parte de trezirea neplăcută de a descoperi că noi, cei din viitor, nu suntem atât de puternici pe cât credeam că vom fi, ne putem simți oarecum stingheriți. Încă o dietă eșuată, încă un plan zilnic de citire a Bibliei sau încă o rutină de exerciții fizice abandonată ne dezvăluie naivitatea. Dar, de obicei, noi trecem peste aceste sentimente, râdem de noi înșine și ne continuăm viața.

Ce se petrece însă când ne supraestimăm din punct de vedere spiritual? Ce se întâmplă când credem că suntem mai maturi spiritual, mai puternici și mai

sfinți decât suntem în realitate? Sau când credem că suntem pregătiți să facem față ispitei, dar nu suntem? Dacă, de fapt, avem nevoie să fim mântuiți, izbăviți de ispitele noastre de Cineva mai mare decât noi înșine?

Acesta este motivul pentru care Scriptura descrie adesea viața creștină în termenii *războiului spiritual,* o aducere aminte că ispita nu este doar un obicei rău de care trebuie să scăpăm, ci implică o luptă pe care nu o putem câștiga prin propria noastră putere.

Una dintre cele mai cunoscute relatări din viața lui Isus este cea despre ispitirea Lui în pustie. În Evanghelia după Luca ni se spune că Isus a mers în pustiu, unde a îndurat 40 de zile de ispitire. Luca descrie scena în felul acesta: „Isus, plin de Duhul

Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustiu, unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile" (Luca 4:1-2).

Dacă știi această relatare, atunci știi că și Isus a fost biruitor asupra Satanei. Consemnarea ispitirii lui Isus în pustie este una puternică și, prin urmare, este folosită adesea ca un „manual practic" pentru a-i învăța pe creștini cum să lupte cu ispita prin puterea Duhului și a Cuvântului lui Dumnezeu. Iar acest lucru nu este greșit!

Ispitirea lui Hristos ne arată nu doar cum să ne împotrivim păcatului, ci și că biruința asupra ispitei își are rădăcina, în cele din urmă, în dependența de Dumnezeu, nu în tăria și hotărârea personală.

Ceea ce mi se pare interesant, totuși,

este că atunci când Isus îi învață pe ucenicii Săi cum să se roage atunci când se află în mijlocul ispitei, El nu îi învață să se roage cerând îndrăzneală sau o memorare perfectă a Scripturii. Dimpotrivă, El îi învață să se roage ca să nu ajungă deloc în mijlocul ispitei. În Rugăciunea Domnească, Isus îi învață pe ucenicii Săi să se roage așa: „Și nu ne duce în ispită" (Matei 6:13). Se pare că Isus, amintindu-Și propria experiență cumplită a ispitirii în pustiu, îi învață pe ucenicii Săi să-I ceară lui Dumnezeu să nu fie nevoiți niciodată să treacă prin propria lor experiență în pustie.

Isus ne învață să ne rugăm așa deoarece noi suntem slabi în fața păcatului și a ispitei. Deși este adevărat că creștinii sunt întăriți prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt (Efes. 3:16), la fel de adevărat este și

că noi încă trăim în acest trup de moarte, cu dorințele lui care se războiesc între ele (Gal. 5:17). Până când vor ajunge în Cer, creștinii vor fi întotdeauna afectați de slăbiciune. O măsură de cunoaștere de sine îi va fi de mare folos creștinului în această privință.

Cea mai periculoasă stare în care un creștin se poate afla este încrederea falsă în propria putere, mai ales când vine vorba de lupta împotriva păcatului. „De aceea, niciun sfânt", scria Jonathan Edwards, „oricât de remarcabil ar fi și oricât de aproape de Dumnezeu s-ar afla, să nu creadă că este în afara oricărui pericol. Cel care se crede cel mai puțin în primejdie este, de fapt, cel mai mult în primejdie".[1] Lovitura care doare cel mai tare este

[1] https://www.ccel.org/ccel/edwards/works1.ix.v.i.html.

cea pe care nu o vezi venind, iar creștinii prea încrezători sunt cei pe care Satana și uneltirile lui îi surprind nepregătiți.

Un mentor mi-a spus cândva că toți creștinii ar trebui să se vadă ca fiind pe punctul de a cădea de pe marginea prăpastiei păcatului. Ca să parafrazez ce mi-a spus el, „în relația cu păcatul, ispita ne apropie tot mai mult de marginea unei prăpăstii, de pe care suntem pe punctul de a cădea în orice clipă, în abisul morții și al pierzării. Din cauza dorințelor noastre păcătoase, nu doar că noi stăm lângă marginea unei prăpăstii, ci ne aflăm și pe o pantă abruptă, înclinată în jos spre abisul cel negru. Mai mult, nu doar că stăm pe o pantă abruptă, lângă marginea prăpastiei, ci stăm și pe un teren alunecos, unde ne putem pierde echilibrul în orice clipă".

Așa ar trebui să ne vedem în raport cu păcatul. Dacă înțelegem această realitate, anume că nu suntem puternici, ci slabi, este ceva natural ca Isus să ne învețe să ne rugăm ca Dumnezeu să ne țină departe de ispită.

Așadar, cum te vezi pe tine însuți? Adevărul este că noi ne prăbușim adesea sub povara ispitei, la fel cum cedăm la două zile după ce începem o dietă nouă. „Dieta începe luni" este aceeași minciună ca „pot să rămân singur cu ea; nu voi ceda poftei" sau „pot să dezinstalez acest program de pe computer; am situația pornografiei sub control".

Nu mă pot gândi la o ilustrație mai bună a acestui fel de încredere spirituală falsă decât cazul apostolului Petru. Isus le-a spus ucenicilor că ei urmau să Îl părăsească în

ceasul Lui cel mai întunecat: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire" (Matei 26:31).

Și iată cum a răspuns Petru: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire" (Matei 26:33). Isus a continuat spunându-i lui Petru că, de fapt, apostolul avea să se lepede de El de trei ori înainte să se sfârșească noaptea. Petru a răspuns: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine!" (Mat. 26:35).

Îți amintești cum se termină întâmplarea? Petru nu doar că se leapădă de Isus, ci face asta de trei ori, jurându-se și chemând blesteme asupra capului său (Matei 26:74). Așadar, te întreb din nou: cum te vezi în raport cu păcatul și ispita? Te vezi

ca David, înfruntând uriașul cu îndrăzneală? Sau te vezi ca Petru, tremurând de frică în curte?

Poate că acum te gândești în felul acesta: „Ce fel de viață creștină este aceasta? Unde este biruința? Unde este puterea lui Dumnezeu asupra păcatului?" Desigur, noi avem parte de biruință, iar abilitatea noastră de a ne împotrivi păcatului și de a lupta împotriva ispitei crește în har de-a lungul timpului (desigur, cu perioade de progres și de regres).

Noi suntem chemați fără îndoială să luptăm împotriva păcatului și a ispitei și ar trebui să ne străduim să câștigăm aceste lupte atunci când ne aflăm în mijlocul lor! Gândește-te la cuvintele din Efeseni 6:11: „Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține

piept împotriva uneltirilor diavolului". Suntem chemați, iată, să luăm o poziție fermă împotriva diavolului și a uneltirilor lui. Iar când ne aflăm în mijlocul unei lupte aprige, trebuie să ridicăm sabia Cuvântului lui Dumnezeu și să retezăm capul oricărui dușman pe care îl întâlnim, încrezându-ne în armura ocrotirii lui Dumnezeu.

Aceasta este latura *activă* a luptei împotriva ispitei, în care creștinul se împotrivește, rămâne neclintit și se bizuie pe puterea pe care Dumnezeu i-o dă.

Dar, și acest lucru este esențial, faptul că suntem echipați pentru luptă nu înseamnă că ar trebui să o căutăm. Nu ar trebui să confundăm niciodată abilitatea dată de Dumnezeu de a duce războiul spiritual cu o dorință dată de Dumnezeu de a

ne implica în el. Atât în 1 Corinteni, cât și în 2 Timotei, Pavel le spune cititorilor săi să „fugă" de ispită și de păcat. Fugiți de imoralitatea sexuală, fugiți de poftele tinereții, fugiți, fugiți, fugiți (1 Cor. 6:18; 10:14; 2 Tim. 2:22). Când vine vorba de ispită, reacția noastră implicită ar trebui să fie întotdeauna mai degrabă fuga decât lupta.

Iată de ce, la sfârșitul lucrării Sale, Isus Și-a făcut timp să le spună ucenicilor Săi: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă" (Matei 26:41). Prin cuvintele „duhul este plin de râvnă", Isus voia să spună: „Știu că aveți inimă de războinici, dar firea voastră pământească este mai slabă decât conștientizați voi. Așadar, străduiți-vă să

vă cunoașteți bine, să aveți smerenie și o înțelegere corectă a puterii păcatului. Inimile voastre sunt rele, păcatul are gust dulce pentru firea pământească, iar costul supraestimării propriei voastre puteri spirituale poate fi nimic mai puțin decât chiar sufletele voastre".

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE:

1. Ce înseamnă că Satana este „ispititorul" (1 Tes. 3:5)? Cum influențează acest lucru felul în care te raportezi la lupta ta zilnică împotriva păcatului?

2. De ce este periculoasă încrederea în propria persoană în lupta împotriva păcatului? Cum ne reorientează Evanghelia spre dependența de Dumnezeu?

PARTEA A DOUA. IZBĂVIREA

Pe paginile Scripturii, Satana este prezentat pretutindeni ca „ispititorul". El este numit explicit „ispititorul" în 1 Tesaloniceni 3:5: „Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă știri despre credința voastră, de teamă ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul, și osteneala noastră să fi fost degeaba".

Pe lângă acest fel de poreclă, îl vedem pe Satana acționând efectiv ca un ispititor de-a lungul Scripturii. În Geneza 3, el i-a

ispitit pe Adam și Eva în grădină. În pustiu, Satana L-a ispitit pe Isus, al doilea Adam. Aceasta este ocupația lui principală: să-i ispitească pe copiii lui Dumnezeu. El face acest lucru de la început și va continua să facă asta până când Isus va reveni. Iată de ce creștinii trebuie să vadă ispita ca parte a războiului spiritual continuu; nu doar ca pe o luptă morală, ci ca pe un conflict direct cu cel care se împotrivește poporului lui Dumnezeu.

Desigur, aici trebuie să fim atenți să nu-I atribuim Satanei anumite însușiri care Îi aparțin doar lui Dumnezeu. Satana nu se află sub fiecare piatră și nu se ascunde după fiecare colț. Dar Biblia *vorbește* despre Satana ca fiind puternic într-un fel aparte în raport cu oamenii și ca ridicându-se împotriva lor. De fapt, Biblia

pare să indice că, într-un anumit sens, Satana este tatăl, sursa sau cel care se află în spatele ispitelor și al răului din această lume decăzută.

De exemplu, Isus le spune liderilor religioși că ei mințeau despre El, iar cauza era că ei îl aveau de tată pe Satana (Ioan 8:44). În Faptele Apostolilor 26, Isus îi spune lui Pavel că îl va trimite la neamuri cu scopul de a le izbăvi „de sub puterea Satanei" (F.A. 26:17-18). Când Pavel le scrie corintenilor despre relațiile sexuale în căsnicie, el îi îndeamnă pe soți și pe soții să nu se lipsească multă vreme unul de celălalt. De ce? Pentru că el știe că neglijarea prelungită deschide o ușă prin care Satana îi poate ispiti din cauza lipsei lor de înfrânare (1 Cor. 7:5). Scriptura descrie chiar și felul în care Satana lucrează prin

emisarii lui. De exemplu, Pavel se referă la „țepușul în carne" pe care îl avea ca fiind un „sol al Satanei" (2 Cor. 12:7).

Pasaje ca acestea ne aduc aminte că *ispita diavolului* este subtilă, perseverentă și adesea împletită în momentele obișnuite ale vieții.

Așadar, din punct de vedere biblic și teologic, are sens ca atunci când Isus ne învață să ne rugăm „izbăvește-ne de cel rău" (Matei 6:13), El să ne învețe, într-un anumit sens, să strigăm către Dumnezeu după scăparea din ispitele Satanei. Îți vezi așa lupta împotriva păcatului, ca pe un război cu Satana însuși? Indiferent dacă o vezi sau nu, adevărul rămâne valabil: noi nu ne putem salva singuri, motiv pentru care avem nevoie ca Dumnezeu să ne izbăvească.

De aceea, *rugăciunea zilnică împotriva ispitei* nu este ceva opțional, ci esențial, căci Isus însuși ne-a poruncit să ne rugăm așa, deoarece El ne știe slăbiciunea.

Societatea în care noi trăim spune: „Dacă ai căzut, scutură-te de praf și ridică-te. Dacă ai ajuns într-o groapă, ieși singur din ea. Dacă ești falit, muncește mai mult până ce vei reuși în viață". Un asemenea spirit de perseverență te poate ajuta la școală sau în afaceri, dar nu te va izbăvi de păcat și de ispită. Biblia nu descrie ispita și răul ca pe niște obstacole peste care pur și simplu treci prin propriile puteri, ci ca pe niște dușmani de care nu poți scăpa fără un Salvator. Împotrivirea față de păcat nu este un film de acțiune în care tu ești eroul. Este o misiune de salvare în care Hristos este Izbăvitorul.

Iar înțelegerea felului în care să te împotrivești ispitei începe prin a ști că biruința vine prin dependență, nu prin încredere în sine.

Poate că te vezi asemenea lui John McClane din filmul *Die Hard*, la Nakatomi Plaza: prins într-o situație dificilă (și, pe deasupra, chiar de Crăciun!), dar încrezător că vei improviza, îți vei croi drum luptând și vei reuși la finalul zilei. Acesta este mitul super-eroului: că vom găsi întotdeauna o cale de scăpare. Dar viața ta este probabil mai apropiată de cea a lui Captain Phillips: fără șanse, copleșit de forță și în întregime dependent de altcineva (precum SEAL Team 6) care să vină să te scape. Când vine vorba de ispită, întrebarea nu este *dacă* o vei întâlni, ci *când* se va petrece asta. Iar când

vine vorba de păcat, realitatea este că niciunul dintre noi nu va ajunge în Cer fără cicatrici.

Fiecare credincios își va petrece întreaga viață *luptând împotriva ispitelor* și, deși luptele diferă de la o persoană la alta, niciunul dintre noi nu scapă cu totul de ele.

Mie îmi plac leii. Ei sunt puternici, impunători și fioroși. Prin urmare, nu este de mirare că Isus este descris ca Leul din seminția lui Iuda. Unele dintre imaginile mele preferate cu lei sunt fotografiile de aproape, la rezoluție înaltă: să se vadă fălcile create pentru forță, ochii pătrunzători ai unui prădător de elită și coama mândră a unui lider. Dar detaliul pe care îl iubesc cel mai mult sunt cicatricile. Chipul unui leu spune povestea a sute de

lupte din pustiu, din care el a scăpat cu viață. Fiecare cicatrice este o mărturie: a îndurat, a luptat, a sângerat și totuși trăiește.

Cred că așa va fi și în cazul nostru când vom ajunge în Cer. Dacă ai putea vedea sufletele noastre în acel loc, ai vedea ceva glorios, da... dar și ceva acoperit de un țesut spiritual plin de cicatrici. Fiecare semn ți-ar spune povestea unei noi runde în bătălia cu păcatul. Cu siguranță că vom ajunge acasă, dar niciunul dintre noi nu va ajunge nevătămat. Asemenea leilor, vom purta semnele luptelor noastre cu păcatul.

Iată un adevăr care ne trezește la realitate: întrebarea nu este dacă vei cădea în ceva rău și vei avea nevoie să fii izbăvit, ci când se va petrece asta. Iar când te vei afla

în strânsoarea ispitei, amintește-ți cum te-a învățat Isus să te rogi: „Izbăvește-ne de cel rău" (Matei 6:13).

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. De ce crezi că noi ne supraestimăm adesea propria putere când vine vorba de ispită? Îți poți aminti de o situație de acest fel din propria viață?

2. Isus ne învață să ne rugăm: „Și nu ne duce în ispită" (Matei 6:13). Cum s-ar putea schimba viața ta de rugăciune dacă te-ai ruga astfel cu regularitate și concret?

3. În ce moduri putem practica „fuga" de ispită (1 Cor. 6:18; 2 Tim. 2:22), în loc să presupunem că suntem suficient de puternici pentru a lupta împotriva ei?

PARTEA A TREIA. IDENTITATEA

În epoca politicii identitare, în care oamenii sunt împărțiți într-un număr nesfârșit de grupuri și folosiți ca pioni pe tabla de șah a societății, creștinii pot fi ispitiți să privească suspicios spre însăși ideea de „identitate". Dar aceasta este o greșeală.

Cuvântul „identitate" nu apare în Scriptură, dar conceptul apare cu siguranță. Identitatea este pur și simplu răspunsul la întrebarea: „Cine sunt eu?"

În Romani 6, Pavel spune clar că identitatea și sfințirea noastră merg mână în mână (Rom. 6:4, 6, 11). Prin urmare, dacă ai un simț al identității deformat sau insuficient dezvoltat, te vei lupta să dai morții păcatul. Dar dacă știi cine ești în Isus, poți umbla în viața cea nouă care îți aparține *în El.*

Aici subiectul *ispitei* în Biblie devine, de asemenea, unul profund practic, deoarece Scriptura leagă constant abilitatea noastră de a ne împotrivi păcatului de înțelegerea identității noastre în Hristos.

Așadar, știi cine ești? Când li se pune această întrebare, cei mai mulți creștini probabil se vor opri o clipă și vor spune: „Cred că da". Dar rugăciunea mea pentru tine este ca, până la sfârșitul acestei părți, să poți spune clar și cu o convingere

fermă: „Știu cine sunt în Hristos”. Când știi cine ești în Isus, vei putea să te împotrivești păcatului și ispitei cu toată puterea care îți este disponibilă în Evanghelie. În Romani 6, Pavel folosește două imagini puternice pentru a ne ajuta să ne înțelegem identitatea: botezul și robia. Botezul arată *unirea* noastră cu Hristos, iar robia arată noua noastră *stăpânire* sub Hristos.

Aceste imagini îi echipează pe credincioși pentru lupta împotriva ispitelor, întemeindu-le încrederea nu în puterea voinței omenești, ci în adevărul Evangheliei.

Oprește-te puțin ca să citești Romani 6, apoi întoarce-te și termină această parte.

Argumentul lui Pavel nu este că „nu *ar trebui* să te complaci în păcat pentru

că ai fost botezat", ci este că „nu *poți* să te complaci în păcat pentru că ai fost botezat". Botezul arată unirea ta cu Hristos, anume că ești mort față de păcat și viu față de Dumnezeu.

Iată limbajul pe care Pavel îl folosește:

- Îngropați *împreună cu El* în moarte (v. 4)
- Înviați *împreună cu El* la o viață nouă (v. 4)
- Uniți *cu El* în moarte (v. 5)
- Uniți *cu El* în înviere (v. 5)
- Morți *împreună cu Hristos* (v. 8)
- Vii *împreună cu El* (v. 8)

Botezul semnifică faptul că sufletul tău a fost unit pentru totdeauna cu Hristos. Tu ești în El, iar El este în tine.

Iată de ce Pavel poate întreba: „Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (Rom. 6:2). Nu putem. Nu ca mod de viață. „Omul nostru cel vechi" a fost răstignit împreună cu Hristos (v. 6). Acea rădăcină coruptă este moartă, iar o rădăcină nouă – viața lui Hristos – crește acum în noi.

Desigur, noi încă păcătuim. Pavel nu propovăduiește ideea că am putea atinge perfecțiunea fără păcat în această viață. Dar el spune că, deși creștinii se poticnesc uneori, ei nu se complac în păcat ca un stil de viață continuu. De ce? Pentru că păcatul și-a pierdut stăpânirea asupra vieții credinciosului (v. 9).

Acesta este motivul pentru care versetele biblice despre ispită precum Romani 6:14 contează atât de mult, anume că ele

ne aduc aminte că ispita poate fi reală, dar autoritatea ei a fost frântă.

Iată concluzia practică: abilitatea ta de a trăi o viață evlavioasă va crește sau va scădea în funcție de abilitatea ta de a înțelege și de a crede realitatea ilustrată în botezul tău.

- Noi știm (v. 6) că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos.
- Noi credem (v. 8) că, dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.
- Noi știm (v. 9) că moartea nu mai are stăpânire.
- De aceea Pavel spune (v. 11): „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru

> Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru".

Cuvântul „socotiți" are sensul de „a recunoaște, a medita activ". Cu alte cuvinte, luptă pentru a crede ceea ce știi deja că este adevărat, anume că ești mort față de păcat și viu față de Dumnezeu în Hristos.

A doua imagine folosită de Pavel este *robia*. Ideea lui este simplă:

- Înainte erai rob al păcatului.
- Acum ai fost eliberat.
- Acum Îi aparții lui Hristos ca rob al Lui.
- Așadar, dedică-te Lui în ascultare.

Pavel personifică păcatul și neprihănirea ca pe niște stăpâni de sclavi. În ce fel

ai părăsit tirania unuia pentru slujirea celuilalt? În lumea antică, un sclav putea dobândi libertatea în trei feluri:

1. Să o cumpere el însuși.
2. Stăpânul lui să moară.
3. Să fie cumpărat de un stăpân nou.

Opțiunea 1 este imposibilă pentru noi când vine vorba de păcat. Noi nu ne putem cumpăra eliberarea de păcat. Dar Evanghelia împlinește pentru noi, prin har, opțiunile 2 și 3:

- Isus l-a omorât pe vechiul tău stăpân ducând păcatul la Cruce (Rom. 6:6).
- Isus te-a răscumpărat pentru Sine (1 Cor. 6:19-20).

Așadar, Pavel poate spune: „Nu poți

continua să-i slujești vechiului tău stăpân. El este mort!"

Acest adevăr îi întărește direct pe credincioșii angajați în lupta spirituală, amintindu-le că lupta cu ispita nu este dusă de unii singuri, ci împreună cu un Stăpân nou, care a biruit deja.

FĂGĂDUINȚA STĂPÂNIRII

Iată una dintre cele mai prețioase făgăduințe din Biblie:

> „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră" (Rom. 6:14).

Nicio stăpânire. Nicio putere. Nicio autoritate. Ori de câte ori ispita își ridică hidosul cap în viața ta, predică-ți acest adevăr în suflet: „Păcatul nu mai are stăpânire asupra mea. Numai Hristos are stăpânire asupra mea".

Ispita va veni, dar nu trebuie să cedez. Mă pot poticni, dar nu trebuie să rămân la pământ. Lumea, firea pământească și diavolul pot năvăli asupra mea, dar eu pot rămâne tare. Mă pot schimba pentru că păcatul nu mai are stăpânire asupra mea. Aceasta nu este o idee drăguță de la cursurile de dezvoltare personală, ci realitatea Evangheliei.

Iată de ce este esențial să studiem chestiunea ispitei în Biblie, pentru că ea ne învață felul în care Dumnezeu a frânt deja autoritatea și puterea păcatului prin Hristos. Așadar, când ești ispitit – fie de poftă, mânie, bârfă, amărăciune, muncă excesivă sau deznădejde – predică-ți din Romani 6: „Nu mai sunt în Adam; sunt în Hristos. Omul meu cel vechi a fost răstignit împreună cu El. Omul meu cel nou

este viu în El. Îi aparţin unui Stăpân nou". Apoi lasă ca acest adevăr să te conducă la o ascultare plină de închinare.

Iar când presiunea pare copleșitoare, amintește-ți că nu ești lăsat neajutorat în lupta cu ispitele, căci identitatea ta în Hristos este arma pe care Dumnezeu ți-a pus-o la dispoziție pentru biruința spirituală.

Identitatea ta în Hristos nu este un slogan motivațional. Ea este o realitate de neclintit: ești unit cu Hristos în moartea și învierea Lui și te afli sub domnia Lui plină de har. Crede acest adevăr, socotește-l ca adevărat, meditează asupra lui și trăiește în lumina lui. Aceasta este identitatea ta: mort față de păcat, viu față de Dumnezeu și legat cu bucurie de Hristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Cum ilustrează botezul unirea ta cu Hristos? De ce este esențial acest lucru pentru a te împotrivi păcatului?

2. Pavel spune: „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră" (Rom. 6:14). Cum poate această făgăduință să-ți modeleze lupta zilnică împotriva ispitei?

3. De ce este important să te vezi ca „rob al lui Hristos"? Cum ar putea acest adevăr să aducă libertate, nu teamă?

PARTEA A PATRA. PLANIFICAREA

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii" (Rom. 13:12).

Păcatul este ca o haină murdară. Datoria ta zilnică de creștin este să dai jos zdrențele murdare ale păcatului și să îmbraci armura lui Hristos; să dai jos ceea ce te va ucide și să îmbraci ceea ce te va ține în viață. Acesta este limbajul caracteristic *războiului spiritual,* care ne aduce aminte că fiecare credincios se trezește pe un câmp de luptă, unde sfințenia trebuie practicată

în mod intenționat.

Soldații aflați în misiune nu se plimbă printr-o zonă de război în pantaloni scurți de gimnastică și în papuci. Ei poartă armură: căști, veste de protecție, arme, toate cele necesare. Dacă ești treaz, ești înarmat. Asta spune Pavel aici: „Nu mai dormi. Trezește-te. A răsărit soarele. Îmbracă-ți armura".

În Noul Testament, armura nu este considerată mijlocul prin care obții biruința, ci ea este mijlocul prin care rămâi neclintit în biruința pe care Hristos a câștigat-o deja. În viața creștină, tu nu îmbraci armura ca să câștigi bătălia, ci dimpotrivă, trăiești ca un soldat care se află deja de partea învingătoare. Gândește-te la ce le-a spus Pavel romanilor: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă

de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele" (Rom. 13:14).

Pavel le spune galatenilor că toți cei botezați în Hristos „s-au îmbrăcat cu Hristos" (Gal. 3:27). Din punct de vedere al poziției tale spirituale, tu ești îmbrăcat în Hristos din clipa în care te încrezi în El. Și totuși, în Romani 13, Pavel ne spune *și* să continuăm să ne îmbrăcăm zilnic cu Hristos. De ce? Pentru că așa arată viața creștină: noi ne pocăim când venim la Hristos, apoi continuăm să ne pocăim. În mod asemănător, noi credem în Isus, apoi continuăm să credem. Așa ne însușim identitatea lui Hristos și continuăm să o trăim până când El ne va chema acasă.

Pavel exprimă acest lucru în altă parte în felul următor: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și

sunteți, fără aluat" (1 Cor. 5:7). Și din nou: „Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii" (Efes. 5:8).

Cuvântul tradus prin „a purta de grijă" este termenul *pronoia* din greacă, termen care are literal sensul de „prevedere" sau „planificare în avans". În greaca clasică, el descria adesea planificarea înțeleaptă pentru viitor, precum administrarea resurselor sau pregătirea unei călătorii. Singurul alt loc în care apare acest termen în Noul Testament este Faptele Apostolilor 24:2, unde Tertul l-a flatat pe guvernatorul Felix pentru „îngrijirea" (*pronoia*) de care el dăduse dovadă în conducerea țării.

Așadar, când Pavel spune „nu purtați

grijă de firea pământească", el spune: „Nu-i oferi păcatului o oportunitate. Nu face planuri pentru el. Nu-i construi o pistă de lansare". Așa cum poți face planuri înțelepte pentru neprihănire, tot așa poți face planuri nechibzuite pentru păcat. Dar porunca lui Pavel este să tai păcatul de la rădăcină atunci când este încă doar la stadiul de gând.

Tocmai asta ne învață Biblia despre *împotrivirea față de ispită*: nu doar că noi trebuie să ne menținem poziția, ci și să alungăm ocaziile care hrănesc păcatul.

Realitatea este că păcatul nu apare pur și simplu din întâmplare; el se hrănește din pregătire. Nici neprihănirea nu apare la voia întâmplării. Dacă vrei ca sfințenia să învingă și păcatul să piardă, ai nevoie de un plan. Gândește-te la finanțele tale.

Partea mai sfințită din tine vrea să cheltuiască fiecare leu spre slava lui Dumnezeu. Amin! Dar o altă parte, mai puțin sfințită, vrea să-l cheltuiască în mod egoist. Care parte câștigă? Cea pentru care ai făcut planuri. Iată de ce trebuie să faci un buget, în care fiecare leu primește o întrebuințare sfântă.

Sau gândește-te la sănătate. Nu ajungi în formă fizică din întâmplare. Îți planifici mesele, îți programezi antrenamentele și nu ții mâncare nesănătoasă în casă. Este nevoie de intenționalitate. În același fel, neprihănirea nu apare și nu crește la voia întâmplării. Dacă vrei să umbli în sfințenie, trebuie să fii intenționat și hotărât. Asta înseamnă să-ți formezi obiceiuri care hrănesc Duhul și să elimini obiceiurile care hrănesc firea pământească.

Hrănește-ți sufletul cu ceea ce întărește evlavia, lucruri precum rugăciunea, Scriptura, părtășia cu poporul lui Dumnezeu și darea reciprocă de socoteală în biserica ta locală. În plus, asigură-te că înfometezi firea pământească, înlăturând ocaziile pe care ea le folosește. Gândește-te la următoarele ispite obișnuite și la modalitățile în care le poți înfometa printr-un plan bun.

- *Aventuri extraconjugale*: Trăiește după regula lui Billy Graham: nu doar „nu s-a întâmplat", ci nici „nu s-ar fi putut întâmpla", pentru că el nu mergea niciodată singur nicăieri. În plus, nu te lăsa pradă fanteziilor despre o altă viață sau despre un soț/o soție „perfect(ă)".

- *Pornografie*: Taie accesul. Instalează filtre cu programe precum *Covenant Eyes* pe toate dispozitivele tale electronice. Mărturisește ispitele și păcatele unui partener de dare de socoteală.
- *Lene și dependența de ecrane*: Stabilește limite de timp pentru cât stai pe telefon. Anulează-ți abonamentele. Alege să citești sau să petreci timp cu prietenii în loc să derulezi la nesfârșit fluxurile de pe rețelele sociale.
- *Gelozie și certuri*: Dacă rețelele de socializare stârnesc mânie sau invidie în tine, șterge-le. Nu hrăni ceea ce te otrăvește.

- *Lăcomie*: Automatizează-ți donațiile, astfel încât generozitatea să se manifeste înainte ca egoismul să pună stăpânire pe tine.
- *Consumerism*: Nu „răsfoi pur și simplu" magazinele online sau mall-ul. Fă cumpărături cu o listă și în limitele unui buget prestabilit.
- *Curvie*: Dacă relația ta continuă să forțeze limitele, reorganizeaz-o sau fugi de ispită. Nu te juca pe marginea prăpastiei.
- *Lăcomie la mâncare*: Nu merge la cumpărături de alimente când ți-e foame și nu ține casa plină de gustări nesănătoase.
- *Alcool*: Dacă băutura este o

capcană, nu ține alcool în casă „pentru orice eventualitate". Nu încerca să vezi cât de aproape poți ajunge de marginea prăpastiei înainte de a cădea.

- *Dependențe*: Stai departe de locurile, oamenii și situațiile care te pot trage în robie.

Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Și nu ne duce în ispită". Chiar dacă Isus a fost ispitit în pustiu și l-a biruit pe Satana cu desăvârșire, El continuă să-i învețe pe ucenicii Lui să nu caute ispita cu tot dinadinsul. Biruința Lui nu înseamnă că ar noi trebui să alergăm spre situații periculoase spiritual, ci că ar trebui să ne alipim de Cel care a biruit.

Mai mult, de ce ne-am duce singuri

chiar în calea ispitei?

Dar iată pericolul dintr-o secțiune ca aceasta: dacă tot ce auzi este „străduiește-te mai mult", fie vei deveni mândru când crezi că ai succes, fie vei cădea în disperare când vezi că eșuezi. Nu acesta este scopul. Pavel nu spune: „Îmbracă-te cu Hristos ca să te iubească Dumnezeu". El spune: „Îmbracă-te cu Hristos pentru că Dumnezeu te iubește deja". Așadar, mâine dimineață să nu îți spui: „Trebuie să lupt împotriva păcatului". Nu, ci spune-ți că „Hristos a dus lupta pentru mine. Războiul este deja câștigat. Iar acest lucru schimbă totul în felul în care lupt. Astăzi voi face pregătiri pentru biruință și voi continua să fac acest lucru în fiecare zi, până când Isus mă va chema acasă".

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Pavel ne spune să „nu purtăm grijă de firea pământească" (Rom. 13:14). Cum schimbă ideea de „prevedere" felul în care abordezi ispita?

2. Care sunt câteva modalități practice prin care poți „hrăni Duhul" și poți înfometa firea pământească în viața de zi cu zi?

3. De ce este important să ne amintim că a ne îmbrăca cu Hristos nu este o modalitate de a câștiga dragostea lui Dumnezeu, ci un răspuns față de faptul că suntem deja iubiți?

PARTEA A CINCEA. BISERICA

Una dintre primele minciuni pe care ispita ni le șoptește este aceasta: „Lupți de unul singur".

Păcatul prosperă în tăcere și în secret. El vrea să te facă să crezi că nimeni altcineva nu ți-ar putea înțelege lupta, că dacă vorbești, vei fi doar respins, că dacă te poticnești, vei fi părăsit. Dar Isus nu ne-a mântuit pentru a ne lăsa izolați; El ne-a înfiat într-o familie, o familie plină de păcătoși și de oameni care dau greș, la fel ca

tine. Fiecare creștin luptă, dar niciun creștin nu luptă bine de unul singur. Nu este bine ca omul să fie singur (Gen. 2:18; Evrei 3:12-13; 10:24-25).

Ispita ne slăbește, ne orbește și ne izolează (Prov. 18:1). Biserica, pe de altă parte, prin Duhul lui Dumnezeu, ne amintește de ceea ce este real, ne trage înapoi când rătăcim și ne ridică atunci când ne poticnim (Iacov 5:16).

Biserica ne aduce aminte de adevăr. Ispita operează întotdeauna cu minciuni, spunându-ți că păcatul te va împlini, că secretul te va proteja și că pocăința poate aștepta până mâine. Dar când ești unit cu o biserică în care se predică Evanghelia, te înconjori de oameni care îți spun din nou adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Evrei 3:13 spune: „Îndemnați-vă unii pe

alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: ‚astăzi', pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului". Lăsați de unii singuri, vom fi înșelați cu siguranță. Dar uniți în biserică, vom vedea păcatul așa cum este în realitate.

Biserica ne trage înapoi din situațiile primejdioase. Există momente când un cuvânt aspru venit din partea unui frate sau a unei surori este ca o mână care te apucă de braț și te smulge de lângă marginea unei prăpastii. Cuvântul acela poate să doară, dar el salvează. Iacov 5:19-20 ne amintește că, atunci când cineva aduce înapoi un păcătos de pe calea rătăcirii, „va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate". Salvarea vine adesea sub forma unui avertisment, a unei mustrări sau a unui apel stăruitor,

dar ea este cu totul numai har.

Biserica stă alături de noi în această luptă. Ispita ne face adesea să ne simțim rușinați și lipsiți de putere, dar Dumnezeu ne dă frați și surori care nu vor lăsa rușinea să aibă ultimul cuvânt. Gândește-te la slăbănogul ai cărui prieteni l-au coborât prin acoperiș înaintea lui Isus (Marcu 2:1-12). El nu putea ajunge acolo mergând pe picioarele lui, așa că prietenii l-au purtat. În același fel, când ispita te lasă fără putere, biserica te sprijină prin rugăciune, mijlocește pentru tine și te îndreaptă spre Mântuitorul care nu-i părăsește și nu-i lasă niciodată pe ai Săi.

Nu te amăgi: biserica nu este Mântuitorul tău, ci Isus este. Dar Isus a ales să ne întărească prin trupul Său, adică biserica. Noi facem planuri, ne rugăm, fugim de

ispită, dar dacă ne izolăm de poporul lui Dumnezeu, suntem deja la jumătatea drumului spre înfrângere. A lupta de unul singur înseamnă să lupți împotriva mijloacelor harului pe care Hristos ți le-a dat. A lupta împreună înseamnă să lupți așa cum dorește Hristos.

Așadar, nu aștepta până când ești deja în situația în care te clatini, pentru ca abia după aceea să cauți ajutor. Rămâi aproape de turmă. Rămâi aproape de frații și surorile care îți vor aminti adevărul, te vor trage înapoi din pericol și vor sta alături de tine în luptă.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. De ce este ideea de a duce o viață în secret un teren atât de rodnic pentru păcat? În ce fel ai văzut puterea dării reciproce de

socoteală în propria viață sau în viața altora?

2. Evrei 3:13 ne spune să ne „îndemnăm unii pe alții în fiecare zi". Cum arată acest lucru în termeni reali și practici pentru tine și biserica ta?

3. Cum poți atât să oferi, cât și să primești ajutor în trupul lui Hristos fără să îți fie teamă sau rușine?

PARTEA A ȘASEA. VEDEREA

Ideea este simplă, dar simplitatea nu înseamnă că este ceva ușor: poți și trebuie să dai morții dorințele tale păcătoase. Nu doar să te împotrivești lor, ci să le omori. Aici biruirea ispitei devine extrem de practică, anume nu doar să spui „nu" în momentul respectiv, ci să cultivi o dragoste mai mare, care alungă puterea păcatului.

Nu spun că este la fel de ușor ca apăsarea unui buton și cu siguranță că nici eu nu am ajuns la țintă. Dar, la fel ca tine, ca apostolul Pavel și ca orice păcătos mântuit prin har, eu încă alerg înainte. Pavel

scrie: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus" (Fil. 3:12).

Dar nici nu este atât de complicat să dai morții păcatul precum este astrofizica (și nu trebuie să-ți vinzi toate averile și să te muți într-o mănăstire pentru a face acest lucru). Chiar și călugării din vechime au descoperit că pofta și ispita i-au urmat în pustie. Ieronim, unul dintre primii părinți ai bisericii, a recunoscut că, deși trăia printre scorpionii din singurătatea pustietății, inima lui încă ardea de poftă. El a scris următoarele:

> De câte ori, pe când trăiam în pustiu, în vasta singurătate care le oferă sihaștrilor un loc sălbatic de locuit, pârjolit de un soare arzător, nu mi-am închipuit că mă

> aflu în mijlocul plăcerilor Romei! Fața îmi era palidă, trupul îmi era rece ca urmare a postului, și totuși mintea îmi ardea de dorință în trupul meu rece, iar focurile poftei izbucneau chiar dacă trupul era deja ca și mort.[1]

Așadar, dacă pustiul nu-ți poate vindeca poftele, cum poți lupta împotriva lor chiar acolo unde te afli? Aici războiul spiritual devine real; nu zgomotos și dramatic, ci tăcut și zilnic, purtat în locurile tainice și ascunse ale inimii.

Să începem cu un experiment de gândire: imaginează-ți că ești singur cu o femeie care nu este soția ta. Ai trecut granița cu 15 minute în urmă, iar acum ești

[1] Jerome, *Letter 22: To Eustochium*, in *Nicene and Post-Nicene Fathers*, Second Series, Vol. 6, ed. Philip Schaff and Henry Wace (Peabody, MA: Hendrickson, 1994), 23.

în clipa în care treci de punctul fără întoarcere. Dintr-odată, auzi un camion intrând pe alee. Este tatăl ei. El nu este un bărbat masiv, dar ține foarte mult la două lucruri: armele și protejarea fiicei sale.

În acea clipă, dorințele tale păcătoase dispar. De ce? Pentru că sunt alungate de o dorință mai puternică, și anume dorința de a rămâne în viață. Aceasta este ceea ce Thomas Chalmers (și mai târziu John Piper) au numit „puterea expulsivă a unei noi dorințe". Desigur, acești teologi și păstori nu au inventat această idee din senin, ci ei au luat-o din Biblie. Ioan scrie: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume!" (1 Ioan 2:15). Iar Isus a spus: „Împărăția Cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină..." (Matei 13:44). Multe dintre versetele biblice despre ispită

pe care le cunoaștem se referă, de fapt, tocmai la acest lucru: la reordonarea a ceea ce iubim către ceva mai bun.

Nu poți omorî dorința doar prin puterea voinței, ci o omori înlocuind-o cu o dorință mai profundă. Aceasta este esența modului în care poți birui ispita.

Imaginează-ți un alt scenariu. Ești pe punctul de a privi la ceva pornografic. Într-un anumit sens, tu nu vrei asta, dar simți că ai nevoie. Sau poate simți că meriți asta. Sau poate ești pur și simplu prea obosit și amorțit ca să-ți mai pese. De ce nu poți opri totul? Pentru că, spre deosebire de situația cu tatăl de pe alee, nu vezi niciun pericol imediat. Așa că îți deschizi telefonul sau laptopul, și te predai în fața plăcerii. Dar faptul că nu poți vedea pericolul nu înseamnă că el nu există. Ține

minte că păcatul își ascunde întotdeauna cârligele. El îți șoptește promisiuni de alinare în timp ce ascute cuțitul la spate. Așa cum ne avertizează cartea Proverbe, „omul chibzuit vede răul și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți" (Prov. 22:3).

Așadar, când pofta pare inofensivă, adu-ți aminte că pericolul este real chiar dacă nu este evident. Data viitoare când ești ispitit, vreau să privești dincolo de pofta ta și să vezi consecințele care te așteaptă de cealaltă parte:

- Vezi rușinea și jena pe care le vei simți după aceea.
- Vezi cum mărturia ta își va pierde puterea și cum ipocrizia subminează lucrarea Evangheliei.
- Vezi lacrimile soțului sau ale soției

tale, ori ale viitorului tău soț sau ale viitoarei tale soții, trădat(ă) de necredincioșia ta.

- Vezi răul făcut copiilor tăi și bisericii tale.
- Vezi pierderea răsplătirilor veșnice.

Dar nu privi doar către pericol. Privește și către bucuria care te așteaptă de cealaltă parte, a credincioșiei:

- Vezi persoana care vei fi în viitor: mai puternică, mai liberă, mai sfântă.
- Vezi o viață sexuală caracterizată de bucurie și încredere sau, dacă ești chemat la celibat, o inimă dezrobită de păcat și consacrată pe deplin lui Hristos.

- Vezi-ți căsnicia eliberată de suspiciune și durere.
- Vezi-ți slujirea caracterizată de integritate.
- Vezi cum copiii tăi învață ce înseamnă credincioșia.
- Vezi cununa neprihănirii păstrată pentru toți cei care vor fi iubit venirea Lui (2 Tim. 4:8).
- Vezi-L pe Isus însuși bucurându-Se de ascultarea ta, pentru că ai arătat prin alegerile tale că El este cu adevărat comoara ta cea mai de preț.

Amintește-ți ce a spus Isus: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu!" (Matei 5:8). Aceasta este răsplata supremă. Nu doar o conștiință

curată, nu doar o căsnicie mai puternică, ci vederea lui Dumnezeu însuși. A avea inima curată înseamnă să fii devotat cu o inimă neîmpărțită, având „ochi numai pentru El".

Așadar, cum lupți împotriva poftei și ispitei? Lupți văzând. Privești dincolo de promisiunea ieftină a ispitei, vezi costul ei real și privești dincolo de atracția păcatului, spre bucuria mai profundă pe care o găsești în Hristos.

Aceasta este puterea expulsivă a unei noi dorințe. O dorință mai puternică o alungă întotdeauna pe una mai slabă. Iar cea mai puternică dorință dintre toate este aceasta: să-L vezi pe Dumnezeu față în față.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Ce înțelege Thomas Chalmers prin „puterea expulsivă a unei noi dorințe”? Cum ai văzut manifestându-se acest adevăr în propria ta viață?

2. Cum te ajută să privești dincolo de ispită, spre consecințele ei (Prov. 22:3), în vederea slăbirii puterii acesteia?

3. Ce dorință mai puternică – ce bucurie mai mare în Hristos – te poate ajuta să înlocuiești chiar acum dorințele păcătoase din viața ta?

PARTEA A ȘAPTEA. DUMNEZEU

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu Îl va vedea pe Domnul" (Evrei 12:14).

Iată adevărul, exprimat cât se poate de clar. Fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Fără sfințenie nu există Cer. Fără sfințenie nu Îl vezi pe Dumnezeu. Așadar, ce ar trebui să facem de aici încolo?

Ispita este să auzim aceste cuvinte și să ne întoarcem imediat privirea spre noi înșine. Bine, trebuie să mă străduiesc mai

mult. Trebuie să mă țin cu dinții de acest lucru. Trebuie să mă curăț ca să mă lase Dumnezeu să intru în Cer. Dar nu asta spune autorul Epistolei către Evrei. Sfințenia nu este ceva ce produci tu, ci ceva după care însetezi. Este ceva ce Dumnezeu însuși produce în tine prin Duhul Său. Vrei să-L vezi pe Dumnezeu? Atunci harul Lui lucrează deja în tine. Acum străduiește-te să fii sfânt prin harul Lui, ca să primești ceea ce îți dorești cel mai mult de la această viață: pe Dumnezeu însuși.

Spre deosebire de ceea ce poate că ai auzit, sfințenia nu ține în primul rând de reguli. Ea ține de apetit – de ceea ce iubești, de ceea ce dorești cu înflăcărare, de ceea ce poftești. David a spus în Psalmul 27:4: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte…" Înțelegi ideea? *Un singur lucru,*

nu zece. Această foame după Dumnezeu este însăși esența sfințeniei.

Isus binecuvântează această foame în pasajul biblic care conține fericirile: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!" (Matei 5:6). În esență, sfințenia este rezultatul unui apetit nou, o dorință arzătoare după Dumnezeu însuși, pe care El ți-o dă. Isus a mai spus: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu!" (Matei 5:8).

Este ceva uimitor. Ce făgăduință mai mare ar putea exista? Să-L vezi pe Dumnezeu – nu neclar, nu de la distanță, ci față în față. Pentru asta a fost creată inima omului. Aceasta este marea răsplată a sfințeniei.

Vezi legătura de aici? Sfințenia și vederea sunt legate între ele. Numai cei cu

inima curată Îl vor vedea pe Dumnezeu. Dacă păcatul îți întunecă inima, el îți întunecă și vederea. Dar dacă inima ta este curățită de Hristos, vederea ți se limpezește până când Îl poți vedea așa cum este El cu adevărat. Ioan ne spune că „Îl vom vedea așa cum este" (1 Ioan 3:2) și că această nădejde ne îndeamnă să ne curățim (v. 3). Iată de ce viața creștină este întotdeauna un fel de război spiritual, o luptă zilnică pentru a ne păstra privirea ațintită asupra lui Hristos.

Așadar, întreabă-te: Ce îți dorești mai mult decât orice altceva? Confort? Succes? O viață ușoară? Sau să-L vezi pe Dumnezeu față în față? Aceasta este foamea spre care ne îndreaptă Scriptura. Și cu cât foamea aceasta crește în tine, cu atât recunoști mai mult adevărata definiție a ispitei

pe care ne-o oferă învățătura biblică: ispita nu este doar un impuls; este o vedere rivală care încearcă să-ți fure apetitul pentru Dumnezeu.

Gândește-te la hitul din 1959 al trupei *The Flamingos*, „I Only Have Eyes for You". Dacă ai fost vreodată îndrăgostit, vei înțelege imaginea. Când ești captivat de cineva, orice altceva pălește. Așa se petrece când ești captivat de Hristos. Ispitele lumii devin zgomot de fond. Sfințenia nu mai este doar împotrivire față de ispită, ci revărsarea unei inimi cucerite de Hristos. Acesta este războiul spiritual la nivelul lui cel mai profund: nu strigăte, nu gesturi dramatice, ci o iubire atât de intensă pentru Hristos, încât păcatul își pierde atractivitatea.

Dar trebuie să fim sinceri: noi trăim

într-o lume plină de distrageri. Ispitele ne cheamă neîncetat să părăsim calea vieții. Dacă încerci să te împotrivești doar prin puterea voinței, vei pierde. Nu vei câștiga împotriva păcatului înfometându-te, ci prin a te ospăta mai mult cu Hristos. Pavel le-a spus colosenilor: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe Pământ..." (Col. 3:2-3). Aceasta este claritatea spirituală în mijlocul războiului spiritual.

Așadar, îngăduie-mi să te întreb: De ce îi este foame sufletului tău? După ce tânjești cel mai mult când nu te vede nimeni, când lași garda jos?

Epistola către Evrei spune că nu-L vei vedea pe Dumnezeu fără sfințenie. Isus spune că numai cei cu inima curată Îl vor vedea pe Dumnezeu. Ioan spune că nădejdea noastră este să-L vedem așa cum

este. Psalmistul spune că singurul lucru care merită căutat este frumusețea Domnului. Împreună, aceste adevăruri alcătuiesc o chemare la împotrivire față de ispită, o chemare întemeiată nu pe frică, ci pe dor, pe tânjire.

Iată de ce Scriptura ne cheamă în repetate rânduri să fugim de păcat, nu să negociem cu el. Când Pavel ne avertizează să fugim de imoralitatea sexuală sau când Iosif fuge de nevasta lui Potifar, Scriptura ne oferă o ilustrație vie a unui verset biblic despre fuga de ispită pusă în practică. A fugi nu înseamnă lașitate, ci înțelepciune. Ea este războiul spiritual exprimat prin ascultare.

Prin urmare, când te rogi pentru biruință asupra ispitei cu care te confrunți, nu te ruga doar pentru o disciplină mai

puternică. Roagă-te pentru o dorință mai puternică, pentru o vedere a lui Hristos atât de frumoasă, încât păcatul să pară ieftin prin comparație cu El. Cere-I lui Dumnezeu să-ți atragă inima spre El cu o asemenea forță, încât iubirile rivale să-și piardă tot farmecul. Acesta este adevăratul motor al sfințeniei.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚII ȘI REFLECȚIE

1. Evrei 12:14 spune: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu Îl va vedea pe Domnul". Cum te provoacă și, în același timp, cum te încurajează acest verset?

2. Ce înseamnă că sfințenia ține mai mult de apetit (de lucrul de care suntem înfometați) decât de reguli?

3. După ce îi este foame sufletului tău cel mai mult? Cum te poți ruga ca Dumnezeu să-ți dea o dorință mai profundă după El, mai presus de orice altceva?

ÎNCHEIERE

Poate că ți se va părea ciudat, dar ai vrea să închei acest ghid de studiu rugându-te împreună cu mine?

„Doamne Isuse, păzește-mă de ispită, dându-mi o vedere a lui Dumnezeu atât de frumoasă, încât să nu-mi doresc nimic altceva decât pe Tine. Iar dacă mă clatin și mă trezesc în strânsoarea păcatului, izbăvește-mă de cel rău, atrăgându-mă înapoi la Tine, unde nu există nimic altceva decât frumusețe, bunătate și bucurie pentru totdeauna. Întărește-mă pentru

războiul spiritual, adâncește-mi dorința după sfințenie și susține-mă prin harul Tău până când Te voi vedea față în față. Amin".

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org

